

(Priloga Vrtecu.)

Št. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1901.

IX. tečaj.

Spomlad.

Prvi spomladanski dan
Zunaj topel sije.
V sobico samotno mi
Solnce žarke lije.

Ob bolniški postelji
Mame sivolase
Žalosten sedim, misleč
Na srečnejše čase.

Žarek zdajci zažari
Na zvenelo lice,
Zaigrajo zdaj v očeh
Mamici solzice.

„Sinko, lepa tu pomlad
Naju bo ločila,
Glej, da večna onkraj spet
Naju bo združila!“

Fr. Zdravko.

Na sredi poljane.

Na sredi poljane
Mi vrtec stoji,
Na njem pa nobene
Cvetice še ni.

Gredice še niso
Obdelane nič,
Ograje še nima
Ta mali vrtič.

Pa saj to ni vrtec
Na sredi polja!
Ta vrtec je, dete,
Tvoj vrtec srca.

Da vendar bi Ježček
Vrtnarja ti dal,
Ki v vrtec srca bi
Kreposti vsejal!

(Okrajšana iz „Vrtca“ str. 30.)

Ne, lažnik pa res nočem biti!

4. Laž je zelo grda reč.

Neki vasi so imeli v zvoniku jako čudno uro, ki je drugače kazala in drugače bila, Vse se je smejalo tej norčavi uri. Najprej so se jezili nanjo domačini in jo zaničljivo imenovali: občinsko lažnivko. Potlej se je pa čudna slava te lažnive ure hitro raznesla na vse strani v devete vasi in še dalje. Kamor je kdo prišel iz one vasi, so ga začeli zbadati in porogljivo vpraševati, je li to res, da imajo tako in tako uro...

Glejte, še ura ni zanič in je le v posmeh ljudem, ako se laže, kako bi človek-lažnik mogel biti kaj prida! — Ne le ura, marveč vsa vas je prišla radi nje ob dobro ime, kako bi si pač človek, ki se laže, mogel še ohraniti dobro ime in zaupanje? Pa saj to dokazujete dovolj jasno in glasno vi sami, dokler opazujete laž — pri drugih. S prstom kažete za takim in mu zasmehljivo kličete: „Lažnik, lažnik — fej te bodi!“ In če vam pripoveduje tudi kaj resničnega, pravite: „Kdo mu bo verjel, — ta se laže!“ Pa še dalje greste v svoji obsodbi. Ako ga vam začne kdo hvaliti zaradi njegovih drugih lepih lastnosti, se takoj razkoračite in kar nobene pohvale ne dopustite, češ, ali to človeče boste hvalili; nič ni vredno, — lažnivo je!

Tako pošteno in korenito ste obsodili lažnika! Pa ste jako čudni vi, mladi sodniki! Čeravno ste tako navdušeno izmivali grdo laž pri drugih, vendar greste, pa lažete — sami! Ali je to pošteno? Že sami ste se obsodili, še predno ste storili hudobijo; potlej pa še pričakujete, da bi vas kdo spoštoval? Ne boš, Jaka! Kakor ste vi obsodili druge, tako bodo drugi vas, ako je vaš jezik res tak. kakor kazalo na oni vaški uri, o kateri sem vam pravil poprej-le.

Tej človeški obsodbi naj pridenem še trojno božjo obsodbo iz sv. pisma, kakor je razlagal „Angelček“ že prvo leto (1887).

Z lažjo se lažnik korak za korakom oddaljuje od Boga, ki je neskončna resnica in neskončna lepota, ter

se približuje satanu, ki je tako ostuden in grd, da si nič gršega niti misliti ne morete. Ko nam je ljubi Jezus hotel nekoliko opisati tega grduna v peklu, katero lastnost njegovo nam je posebno povdarjal? Omenil sem vam mimogredé že zadnjič. Imenuje ga kar naravnost lažnika, in sicer takega lažnika, ki ga je sama laž, češ, da „iz svojega govori“, kadar laže. Imenuje ga pa tudi „očeta (pričetnika) laži“, ker ta je bil prvi na zemlji, ki se je lagal. Pa kako se je zlagal? Laž ni bila lahka reč za satana, ki je bil zgolj duh; moral si je poprej jezik izposoditi od katere telesne stvari. In kje si ga je izposodil? Strah in groza! — kača, naj-ostudnejša žival, je satanu posodila jezik: prvo laž na zemlji je izrekel — kačji jezik, hudobni duh si jo je bil pa izmislil. Mladi lažnik, ali te ni nič sram, nič strah?

Druga sodba o laži se glasi v sv. pismu tako-le: „Lažnive ustnice so Gospodu gnusoba!“ Oj, mali lažnik, ali se ti te svete besede ne zdijo še dovelj krepke in ostre? Kako pa, hočeš, da naj ti Bog popiše tvoje grde ustnice? Kaj naj ti pa še reče, če ti to ne zadostuje!? Ko bi bila tvoja usta vsa ranjena, krvava, od raka razjedena... Bogu neskončno dobrotljivemu bi se smilil; a ker so lažniva, se gnusijo Najsvetejšemu!!

Tretja sodba sv. pisma o laži je pa potrdilo one sodbe, s katero ste že vi sami obsodili laž. Laž namreč otemni in ogrdi še to dobro, kar ima sicer lažnik na sebi. Najlepše lastnosti in čednosti nimajo prave cene, če se jim pridruži grda laž. Zato pravi sveto pismo: „Grdi madež je laž na človeku!“ Res, tako grd je ta madež, da zamaže še drugo dušno lepoto. Naj bi bil lažnik sicer še tako hvalevreden, vendar si ga ne upa nihče odkritosrčno pohvaliti, marveč vedno se pomilovalno pristavlja: „Ko bi se le ne lagal!“

Če hočete torej, da bode res krasno ostalo sve-tišče vašega srca, trdo zapirajte vrata pred vsako lažjo!

Obnovljenje.

(K sliki.)

Veliki noči se mora vse prenoviti. Zato bi lahko rekli: velika noč je čas prenovljenja! Narava se začne prenavljati, kar nam oznanja že cvetna nedelja, ko tako veselo mladina nese v cerkev prvo cvetje na „butarah“ v cerkev. — Pa tudi tam se prenavlja, kjer pomaga narava obnavljati nadnaravno življenje: veliki četrtek se prenavljajo sveta olja, ki se rabijo ob delitvi sv. zakramentov; veliko soboto se

obnavlja krstna voda, ki se rabi pri prvem in najpotrebnejšem zakramentu. Prenavlja se pa tudi ogenj in luč nam v opomin, da moramo po veliki noči tudi mi z novo gorečnostjo in vnemo služiti Bogu, ljubiti bližnjika in izpolnjevati svoje stanovske dolžnosti. Saj prav zato je tudi naša najboljša mati, sveta katoliška cerkev, uravnala tako, da v tem svetem času vsi njeni dobri otroci v spovedi in sv. obhajilu prenovijo svoja srca in s prenovljenjem src prenovijo svoje bogoljubno življenje!

„Notranjec.“

Organist.

(Spisal Pavel Perko.)

III.

Ko sta drugi dan dospela Alenka in Lovriček v Ljubljano, je bil že večer. Luči so gorele po mestu; po trgu pa so se šetali ljudje. Mrzlično je bilo.

„Ali tukaj stanuje izprevodnik Anton Poljak?“ je vprašala Alenka na vratih precej velike hiše, ki je imela številko, katero ji je bil naznanil brat.

„Tukaj —.“

Stopila sta po temnih stopnicah v drugo nadstropje in tam v nizko sobo na levo.

„Ali je kdo doma?“ je prašala Alenka zopet, ker je bilo temno v sobi in nobenega človeka ni bilo opaziti.

„Kdo je?“ se je oglasil ženski glas pri oknu.

„Jaz sem — Alenka — sestra Antonova . . .“

„A ti si? Prav. In pa fantička imaš s seboj. — Stopita le bližje . . . Liza, prosim, prižgi luč!“

Iz sosedne sobe je prišla Liza — bila je sestra Antonove žene — in prižgala luč. — Alenka in Lovriček sta sedla

„Ali Antona ni doma?“ je prašala Alenka.

„Ne. Je v službi. Bo prišel jutri. — Ali sta trudna od pota?“

„O ne toliko. —“

Antonova žena je bila že postarna, suha in malo bleda v obraz. Sedela je v naslanjaču in držala noge na pručici. Trgalo jo je že več let. Sedela je sključeno in imela šivanje na kolenih. Obraz ji je bil bolešno zategnjen in videti je bilo, da je trpela veliko.

„Ali te boli?“

„Boli. Vroč opeko moram podkladati . . . In še navzlic temu me peče in skeli. Lovriček, ti mi boš hodil po opeko k sosedu, jeli da?“

„Bom.“

Lovričku je bilo dolg čas. Gledal je tja na steno, na sliko, ki je predstavljala sv. Petra potapljajočega se na morju. Luč je trepetala po teh potezah in videti

je bilo, kot bi morje šumelo in se penilo. In Lovričku je poletel spomin nazaj v Trst, tja k morski obali, kjer so šumeli in se penili valovi v resnici . . . O kje je bil tedaj Trst in kje morje s svojimi valovi!

Pa da bi vsaj stric bil doma! A niti strica ni bilo . . .

Kako dolg, dolg je bil Lovričku oni prvi večer!

„Ali ti je dolgčas, Lovriček?“ ga je prašala mati, ko sta se odpravljala spat.

„Dolgčas!“ je odgovoril Lovriček in zajokal bi bil najlažje.

„Nič ne maraj, Lovriček, saj se boš privadil“, ga je tolažila Liza. In Lovriček je verjel.

IV.

Pa se je res privadil v naslednjih dneh, — in to še lažje in še prej, kot je mislil. Kaj mu je bilo hudega pri stricu? Nič. Raznoličja res da ni bilo mnogo: dan je bil enak dnevu — vse drugače kot v Trstu. Tam je bilo vsak dan kaj novega. Saj je bilo morsko obrežje tako veliko — in Lovriček je rad tekal ob morskem obrežju . . . V Ljubljani pa je bila soba ves njegov svet; ven v kuhinjo je tudi šel včasih; k sosedu je hodil po opeko, da si jo je dajala stričeva žena pod noge in pa v cerkev je šel, ki je bila hiši ravno nasproti. Drugam ni zahajal. A vendar mu dolgčas ni bilo in privadil se je. —

Sploh se je začelo za Lovrička pri stricu neko povse novo življenje.

Mati se je bila udinjala v službo. Nekoč se je bila srečala na trgu z gospo, ki jo je ogovorila slovenski in sicer posebno prijazno. Alenka je izprva niti izpoznala ni. No, gospa ji je povedala, da je iz Trsta in da jo pozna od tedaj, ko je bila še otrok doma pri stariših in je Alenka vozila mleko k njim na dom. — To je bilo srečno naključje, da sta se sešli zopet; zakaj gospa je potrebovala šivilje in Alenka je iskala službe...

Lovričku je bilo izprva hudo po materi. A k sreči je služila v bližini in ga mogla obiskati vsaki dan. In kadar je prišla mati na obisk — prihajala je takole zvečer — tedaj je bilo pri stricu še najlepše!

Stričeva žena je imela Lovrička črez dalje rajši. Njegova pohlevnost in marljivost ji je zlasti ugajala. Sedel je navadno pri mizi poleg nje tiho zroč v knjigo pred seboj. Ona pa je sedela pri oknu in šivala. In ako Lovriček česa ni vedel, jo je smel tudi prašati in povedala mu je. Včasih pa, kadar se je ni upal prašati in je pol naglas izgovarjaje bral iz abecednika in sempatje izrekel kak zlog napačno — mu je kar sama popravila rekoč:

„Lovriček, ne tako, ampak takole!“

In Lovriček se je učil črez dalje bolj pridno in misel na šolo in na orgljarijo se mu je utrjevala črez dalje močnejše. —

Stric Anton, ki je vsak drugi dan prišel domov, je opazoval Lovrička z veseljem, ga izpraševal in ga pohvalil, kadar se je bil dobro naučil. Še več: — stric je začel resno misliti o njem in neki večer, ko sta bila z ženo sama, je kar rekel:

„Kaj meniš, ko bi ga pošiljala v šolo? Otrok ima veselje . . . Sam se sicer uči; a sam je le sam . . . V šoli bi se naučil več!“

„A kdo bo plačeval?“ je ugovarjala žena — „mati ne more, mi pa — mi tudi nimamo odveč. —“

„To je res —“, je odgovarjal Anton — „to je res: šola stane in denarja ni v obilici, a vendar: nekaj bi zaslužila Alenka, nekaj bi dali mi, nekaj pa dobri ljudje —“

Žena mu ni vedela kaj odgovoriti. Mislila je posej tudi sama o tem. In ko je prašala nekoč potem Lovrička, če bi šel rad v šolo, je ta hitro odgovoril:

„Rad.“

In oči so mu gorele veselja in videti je bilo, da bi bil otrok že zdavnaj rad sam poprosil za to, ko bi si bil upal . . .

Seveda je Lovriček posej mislil na šolo tem bolj pogosto. Zopet se je spominjal organista — onega starega iz Doline — in zopet in tem huje mu je vstajala želja, da tak mora biti, — da za organista se mora, mora izučiti . . .

In molil je in prosil Boga na skrivnem takole zvečer, naj bi se mu uresničila želja na kakršenkoli

način. In upal je z nekim otroškim, a vendar zaupnim strahom . . .

V tem upanju ga je vzdržaval poleg drugega tudi Peter — orgljarski učenec, iz Kroke doma. Ta je bil prišel k stricu na stanovanje tiste dni, ko je bil Lovriček že tam. Hodil je v orgljarsko šolo. Podnevu ga sicer ni bilo doma, a zvečer je prišel — in tedaj je včasih igral na star harmonij, ki je stal v kotu poleg okna. Bil je ta harmonij Petrova lastnina in Lovričku se je zdelo, da je pel neznansko lepo. Kako rad bi bil znal tudi Lovriček tako kot Peter. Poprosil bi bil Petra, naj bi naučil tudi njega, toda Peter je bil gospod in resno in zamišljeno se je držal. — Lovriček se ga niti ogovoriti ni upal.

A nek večer — in tega večera Lovriček ni mogel pozabiti nikdar — nek večer sta vendarle izpregovorila s Petrom več kakor po navadi. To pa je bilo takole.

Peter je orgljal. Bilo pa je treba premikati liste pri notah in tega Peter ni mogel sam. Lovriček pa je pri mizi sedel in poslušal. In kar naenkrat se obrne Peter in pravi:

„Pojdi, boš pomagal!“

Lovričku seveda ni bilo treba ukazovati dvakrat. V skoku je bil pri harmoniju. In potem je stal pripravljen in kadar je Peter rekel: „Obrni!“ je obrnil hitro in zopet pazil dalje. In zraven je smel gledati, kako urno in ročno so skakali. Petru prsti po tipkah in poslušati muziko tako od blizu . . .

Pa to še ni bilo vse! Najlepše je še prišlo.

Ko sta nehala, ga je pohvalil Peter in se mu pri tem — kar pa sicer ni bila njegova navada — celo nasmehnil nekoliko, češ:

„Dobro si delal. Ali boš drugič še?“

„Se. Vselej.“

In Lovričku se je širilo srce samega veselja . . .

In kaj mu je še rekel Peter!

„Priden bodi — in ko bodeš večji, mi boš hodil meh gonit v šolo . . . Ali boš?“

„Bom.“

Da — ta slučaj je bil za Lovrička nekaj nepričakovanega, nekaj izredno veselega. Na ta slučaj si je sezidal še tisti večer samo lepo prihodnjost.

A že drugi dan ga je doletelo razočaranje, ki mu je, kakor toča poleti, strlo v prah vse upanje in vse nade njegove . . .

(Konec prih.)

Nesrečni pirhi.

Velika noč — kdo se je na veseli? Slabotni starček komaj čaka, da zapojó zvonovi veselo: Aleluja. In mladi paglavčki štejejo, kolikokrat bodo šli še spat, predno bodo šli k molitvam, predno bo Velika nedelja.

Ali veselje na veliko nedeljo ni popolno, če ni dosti pirhov — da, veselje se spremeni v žalost, ako pirhov sploh ni.

Do tega prepričanja je prišel tudi Pirnatov Jožek.

Tri pirhe so mu bili dali mati. Dva lepo rdeča in enega črnega. Toda ni imel sreče z njimi. Trčila sta z Mlinarjevim — in Jožek je izgubil enega. Drugega je dal sekati Studenčevemu Janezu — samo za enkrat ga je dal — toda oni ga je usekal. Jožek je bil sedaj ob pirh.

S tretjim tudi ni bil srečnejši. Gledal ga je in gledal, prekladal iz roke v roko toliko časa, da mu je pal na tla in se ubil.

Bil je torej brez pirhov. A njegovi tovariši so jih imeli še: ta tri, oni štiri — vsak nekaj, Jožek nič.

A Velika nedelja brez pirhov — to ne gre, to je ravno tako, kako pomlad brez Velike noči. Tudi Jožek je mislil tako — in pri tem premišljevanju sklenil dobiti nekaj pirhov, naj velja, kar hoče.

Toda kje?

K materi bi šel in prosil? Ali mati so mu zažugali, naj nikar ne zapravi pirhov, nič več mu jih ne bodo dali. K materi torej ni bilo iti.

Tu se mu je nekaj zasvetilo v glavi. Spomnil se je one sklede v kuhinji v omari, kamor so bili spra-

vili mati precej pirhov. Namenili so jih bili za sorodnike, ki bodo prišli Veliki pondeljek. S temi si je hotel pomagati iz žalostnega položaja.

Dobro ve, kje so. Tam v omari v gornjem predalu. Sicer ne bo dosegel tako visoko — pa saj je stolček v kuhinji. Nanj bo stopil in si vzel še tri — ne, samo dva bo vzel, da mati ne bodo poznali. Tako je sklenil.

Šel je domov. Stopil je v hišo. Nikogar ni bilo notri. Mati so bili v cerkvi, oče so krmili živino.

Zmuznil se je v kuhinjo, odprl omaro in pristavil stolček. Kar srce se mu je smejalo, ko je zagledal toliko rdečih in črnih pirhov. Vzel je enega rdečega in enega črnega — prav varno ju je spravljaj v žep, da se mu ne bi pobila. A z dvema ni bil zadovoljen. Če še enega vzamem, si je mislil, se ne bode nič poznalo. In vzel ga je — in še enega po vrhu, da jih je bilo ravno na pare.

S tolikim bogastvom je hitel zopet na vas „trkat“. Pa mislite, da je kaj pritrkal? Čisto nič — vse je zopet izgubil.

Vidite, ukradeno blago nima teka. Tako je bil zopet brez pirhov. Pa lačen je že bil, ker je bilo pozno popoldne. Ali domov si ni upal. Mogoče so mati vendar zapazili — in potem? Prestrašil se je pri tej misli. Stal je žalosten med veselo družbo. V tem se je odprlo okno v domači hiši, oče se pomolili glavo ven in zavpili:

„Jožek, domov!“

Oj, oj! Že je vedel, kaj bo. Kar na jok mu je šlo. Vendar se je premagoval, dokler je bil zunaj. Ko je pa stopil v hišo, skremžil se mu je obraz, in polile so ga solze.

„Mati, koliko pirhov manjka?“ so vprašali oče.

„Štirih!“ oglasili so se mati iz kuhinje.

„Jožek, veš, kje so?“ so se obrnili oče na mladega uzmoviča.

Nič ni odgovoril. Kar molčal je.

Pa veste, kaj je bilo potem?

Jožek ni hotel nikomur povedati. Vselej, kedar ga je kdo vprašal, je povetil glavo, vtaknil prst med

zobe in molčal. No, jaz sem zvedel od matere. Toda, ker je on tako stanovitno molčal tudi jaz ne bom obesil na veliki zvon.

Samo to vam še povem: Maček se je zbudil na peči (uganite od česa!), skrivil hrbet, pomencal si oči, da bi bolje videl, in gledal, dolgo gledal doli po sobi. Pa nič lepega ni mogel videti, kajti nejevoljen se je obrnil strani in zopet zadremal.

Kanarček na steni pa kar razumeti ni mogel, da se je že v tem času zaredilo toliko muh, da so vzeli oče muhovnik iznad vrat.

E, pa oče niso preganjali muh, ki letajo po sobi.

* * *

Pa mislite, da je Jožek zdaj tat, da še kaj vzame? Nihče ga ne pripravi k temu!

Selko.

„Zakaj nisi prišel?“

Mdrugi šoli je bil Vladko. Pridno in z veseljem se je učil. In ako je veselje nekoliko odnehalo, treba je bilo le enega materinega pisma, le ene materine besede, in Vladko se je učil zopet s prejšnjim veseljem. In kako težko je pričakoval materinih pisem! Saj ne zna nihče tako ljubeznivo govoriti, kot govori mati svojemu otroku. Nikdo ne ve, katera stran človeškega srca je bolj občutljiva — le mati ve dobro, kaka beseda sega otroku najbolj do srca.

Vesel je bil torej Vladko, kadar je dobil od doma pismo.

Toda nekoč se je prestrašil — ko je dobil pismo. Ni ga pisala materina roka — dobro je poznal njeno pisavo — pisala ga je sestra. Sporočila mu je, naj pride hitro domov, kajti mati so bolni, nevarno bolni.

Ko je prebral žalostno novico, tekle so mu mnogoštevilne solze po licu nizdol.

Takoj je hotel oditi domov. Hotel je še enkrat poslušati zlate materine besede. Ali gospodinja ga ni pustila, trdosrčna gospodinja. Ravnala se je po pameti,

po hladnem razumu, ni pa vedela, kako hrepeni ljubezen, kako hrepeni otrokovo srce po materi.

„Jutri ostani še tukaj. V soboto popoldne je prosto in v nedeljo tudi, tedaj pojdi, da ne boš šole zamudil“, tako je govorila.

Vladko naj bi se učil, ko je vedel, da je mamica bolna! Ko je vedel, da bi ga videla rada še enkrat in mu dala zlatih naukov, ki jih hrani za svojega ljubljénčka! Slonel je pri knjigah — ali učil se ni. Bral je — ali vedel ni, kaj bere. Njegov duh je bil doma pri materi.

V soboto popoldne je hitel domov. Eno uro se je peljal z vlakom, potem je šel pol ure peš. Kako hitro je stopal! Toda bilo je prekasno. Če bi bil letel, kot leti ptica, ki se vrača iz toplih krajev v domovino — mamice ne bi bil dobil žive — umrla je bila že včeraj.

Tolklo mu je srce, ko je zagledal iz daljave rojstno hišico. Up in strah sta se borila v njegovem srcu.

Že je bil na vasi. Srednje okno pri domači hiši je bilo zagrnjeno. Slutil je, kaj to pomeni, slutil. In oči so se mu začele kaliti — po licu je pritekla solza. In ko je prišel bliže, ko je videl goreče sveče — zajokal je na glas.

Stopil je v sobo. Na odru je ležala njegova ljubezen, na odru je ležala mati, in njeno ljubeče srce ni več bilo, počivalo je.

Poleg odra je stal žalosten oče in plakajoča sestra.

„Vladko, zakaj nisi prišel včeraj? Mati so vedno povpraševali: Je-li Vladko že prišel? Tako hudo mi je bilo, ker sem morala vedno in vedno govoriti: Ni ga še!“ Tako je rekla sestra.

Čul je njene besede, in krvavelo mu je srce, ker ni stal poleg umirajoče matere. Toda on ni bil kriv.

Stopil je k odru in še enkrat poljubil mrzlo materino čelo. Nato je zrl dolgo — dolgo v njen obraz. In zdelo se mu je, da šepčejo usta: „Vladko moj, zakaj nisi prej prišel?“ in zopet: „Saj vem, da bi bil rad, pa nisi mogel.“

Počakal je doma pogreba, nato je šel zopet v šolo. Ali hudo, zelo hudo mu je bilo, ker ni izpolnil materi vroče želje, da bi bil stal ob njeni postelji, ko je umirala.

In nekoč je rekel gospodinji:

„Ako bi bili mati še enkrat na smrtni postelji, ni je moči, ki bi me vzdržala, da ne bi hitel domov. Pretekkel bi hribe in doline, da bi čul le še eno samo besedo iz njih ust, da bi smel še samo enkrat zreti njih obraz. A misel, da so umirajoča mati vpraševali zastonj: Vladko, kje si, ta misel mi bo težila srce celo življenje.“

Tako rad je imel Vladko svojo mamico in tako je hrepenel, izpolniti ji vsako željo. *Selko.*

Zvečer.

Zvon večerni je zapel
Milo iz zvonika,
Dan od nas slovo je vzel,
Vse je zopet tiho.

Ptički več ti ne pojó
Svojih sladkih pesmic,
Človek pa zaspí sladkó,
Ter pozabi vse bridkosti.

Boleslav.

Vrnitev tičke selivke.

Ljubko.

Fr. Kimovec.

p

1. „Tič-ka na o-ken-ce klju - va!
2. „Tam-kaj za mor-jem je bi - la
3. „Kdo je pa vo-dil jo tje - kaj,
4. „Lah-ko pa v mor-je bi pad - la;

p

mf *p*

Kje je pa bi-la ta čas, Ma-mi-ca,
 Da-leč, oj da-leč od tu, V lep-ših gor-
 Ka-zal v da-lji-no ji pot? „An-gel-ci
 Kdo pa jo ne-sel je prek?“ „Moč-ne pe-

mf *p*

mf

ko je mra-zi-lo, Ko je sne-
 kej-ših de-že-lah, Kjer se ni
 spred so le-te-li, Ka-za-li,
 ru-ti so hi-tro Ne-sle na

mf

mf

ži-lo pri nas? Ma-mi-ca, ko je mra-
 ba-ti mra-zu.“ V lep-ših gor-kej-ših de-
 kam ji in kod.“ „An-gel-ci spred so le-
 dru-gi jo breg.“ „Moč-ne pe-ru-ti so

mf

zi- lo, Ko je sne-ži-lo pri nas:“
 že - lah. Ker se ni ba-ti mra-zu “
 te - li, Ka-za-li, kam ji in kod.“
 hi - tro Ne-sle na dru-gi jo breg.““

5. „Ali ostane zdaj tukaj?“
 „Dokler bo zelen naš kraj,
 Vsaki dan njenega petja
 Bodeš poslušala slaj.
6. Toda le, ako boš pridna!
 Ptice, cvetice in log
 Dobrim otrokom v veselje
 Dobri ustvaril je Bog.““

Rešitev rebusa v 3. številki:

Če ne teče, pa kaplje.

Prav so rešili: Bolka Prostosl. in Keržič Ivan, dij. v Ljubljani; Kunst Mici in Kač Ljži, učenci v Pietrovčah; Grailand K., učenka v Novem mestu; Arh Pepca, Arko Dragica in Ivanka, Bedenk Fan., Golmajer Cirila, Grobovšek Mar., Grošelj Franja, Huth Anica, Japelj Alojz., Kern Ang., Knez Fran., Logar Ivan., Milavec Fan., Jevc Vili, Pouch Frida, Pregelj Roz., Pust Ang., Rutar Ljud., Skubic Cilka, Trampuš Vekosl., Traun Mici, Uršič Vikica, Vrtačnik Dorot., Zadnik Marica, gojenke v Lichten-thurnovem zavodu v Ljubljani; Porekar Tonček, učen. I. razr. okol. šole v Ormožu; Zorko Zvenimir, Pirc Prostosl., Ozmec Cvetko, Hrašovec Vekosl., Penko Mat., dijaki v Ljubljani.

Odgonetka prve zastavice v št. 3:

Soča — toča — koča.

Prav so uganili: Rajh Al., učiteljščenik v Mariboru; Perko Minka, Rant Rezika, Triller Mici in Jamnik Anica, učenske V. r. v Škofji Loki; Kramar Fr., učence II. razr. na Igu.

Rebus in I. zastavico so prav rešili: Šorn Jos., učenec V. razr. v Ljubljani; Mejak Jak. in Jož., učenca v Mokronogu; Mak Val., Samec Fr., Veltavski Bern., učenci v Celju; Hofbauer Valter, prvošol. v Kranju; Zorc Marijanca, učenka IV. razr. pri č. uršul. v Ljubljani; Paulin Just., učenka III. r. na e. kr. vadnici v Ljubljani; Maher Fanči, Karmelj Anica, Košir Pepi, učenske V. razr., Otnjac Betka,

IV. r. in Karmelj Tinača III, razr. v Škofji Loki; Šapla Jožica in Pavla, Novak Fani, Kašovic Mar., Krajnc Micka in Knez Roza, učence pri č. šol. sestrah v Mariboru; Žargi Mar., učenka V. r. v Kamniku; Vompergar Fr., Ropret Jož., Podlež Fr., Bolka Ant., Kopic Anton, Martelj Jož., Zupan Jož., učenci v Cerkljah; Omladič Fil., Baš Vinko, Dobrišek Mat., Kramer Fr., Perger Fr. in Miha, Omladič Jož., Novak Anton, Zagoričnik Vinc., Krašovec Jan., Rojnik Karol, Šmajas Miha, Turnšek Alojzij, Pečovnik Avgust, Uratnik Ant., Grah Ferdo, Lešnik Jan., Plaskan Žani, Korun Fr., Rak Fr., Rovšnik Ant., Hribernik Al. in Jan., Cizej Vinc., učenci II. r. v Braslovčah; Weber Jos. in Wittek Jos., učenca IV. razr. v Mokronogu; Vošnjak Vinko, Zabukovšek Fr., Mirnik Fr., Breznik Fr., Ocvirk Fr. v Celju; Ropas Marcel., učenka III. r. v Celju; Meglič Roza, učen. V. r. na Vranskem; Vranjek Iv. in Ocepce Fr.; učen. v Št. Ilju pod Gradičem; Laznik Jož., učen. v Novi Stifci (Štaj); Križanič Ivan in Marija pri Sv. Križu bl. Ljutomera; Brenčič Rad., učen. v Celju; Molek Jož., Radešček Prostosl., Krištof Fr., dij. v Novem mestu; Roš Slav., Rozman Giz. in Ravbekar Rez., učenke I. r. mešč. šole v Škofji Loki; Trafenik Neža pri Sv. Florijanu bl. Rogatica; Turšič Vinko iz Ravni pri Sv. Duhu nad Krškim; Bedenk Franja, Kraljič Hel., Mayr Gabr., Weit Ana, Lombar Mar., učenke III. r. dekl. šole v Kranju; Štepihar Vlad., učenec II. r. v Kranju; Kalin Iv., učenka IV. r. v Kostanjevici; Širovnik Ant., Marinič Fr., Papež Sim., Ornik Fr., Krajnc Vid in Jak., učenci, Ornik Mar. in Vapotič Jed., učenki pri Sv. Duhu v Halozah; Staré Fr., organist v Spitaliču; Molek Jož., sedmošolec v Novem mestu; Lenček Jos., učenec III. r. na c. kr. vadn. v Ljubljani; Kremžar Ivan, učenec v Lukovici; Avžner Hel., Horvat Roz. in Zupanc Než., učenke pri č. šolskih sestrah v Celju; Debenjak Mar., učenka v Materiji (Istra); Petek Albina, učenka v Lukovici; Šulek T., Grabe pri Središču; Paulšek K., prvošol v Mariboru; Jezovšek Mela, učenka V. r. na Vranskem; Betriani Bogd., Česen Ant., Šmalc Mat., dij. v Ljubljani.

Odgonetka druge zastavice v št. 3:

Večernica.

Prav so uganili: Atkar Franca, Arh Pepca, Arko Drag., Arko Ivanka, Bedenk Fan., Grobovšek Mar., Grošelj Fran., Huth An., Japelj Alojz., Knez Franica, Logar Ivan., Milavec Fan., Pevc Vili. Pouch Frida, Pregelj Roz., Rutar Ljud., Skubic Cilka, Trampuš Vekosl., Traun Mici, Uršič Vikica, Zadnik Mar., gojenke v Lichten-thurnovem zavodu v Ljubljani.

Vse troje so prav rešili: Žagar Jos., drugošol., Novak Iv., delavka v Katol. tiskarni v Ljubljani; Fatur Krist., Slavko in Iv., učenci na Rakeku; P. Filip Benicij v Mariboru; Crobath Fr., Debevec Jak. in Ažman Leop., dij. v Kranju; Pra-protnik Nežka v Braslovčah; Slapsak Vinko, Sajevec Jan., dijaka v Kranju; Zalaznik Fran. in Mici v Polh. Gradcu; Smid Betka, Triller Mar., Kramer Olga, učenke V. r. in Tišler Mici, učen. IV. r. v Škofji Loki; Kogovšek Jak. v Dravljah; Lebar Anica, Šušteršič Ivan., Schweiger Mici, Urbančič Vera, Martinčič Pep., Müller Delci, gojenke uršul. samost. v Ljubljani; Korban Ivana, Šircelj Leopold., Škrjanc Ivana, Završan Cec. in Franciška, učenke pri č. šol. uršul. v Ljubljani; Pirkovič Roza, učit. v Polhoyem Gradcu; Mujcen Gabr., učenec IV. r. v Mariboru; Tome Zvonom., učenka VII. r. pri č. šol. uršul. v Ljubljani; Tome Vekosl. in Zajc Drag., dij. v Ljubljani; učenke IV. r. Franc-Jožefove dekl. ljudske šole v Ljutomeru; Kociper Lud. in Polak Vinc., učenca III. r. v Svetinjah; Svetina Stanko in Tonček, učenca III. r. v Pliberku; Eržen J., Heidrich M., Hafner M., Kleinstein A., Kreuzberger E., Pečnik J., Podrekar A., Suhodolnik A., Strniša Fr., Šimnič A., Verbič A., učenke IV. r. v Kranju; Tomšič Fr., dij. v Ljubljani; Furlani Pep., Štef. in Rom., Tomšič Ivan., Micka in Pepček v Ilirski Bistrici; Nedoh Ivana, Cartl Ivana, Senšar Mar. in Vrbnjah Mar., učenke V. r. pri Sv. Križu bl. Ljutomera; Jerin Vekosl., učenec IV. raz. v Zagorju; Korošak Julčka; Prelog Micka, Kosi Julčka, Sofarič Fr., Herbst Joz. in Jelen Mar., učen. V. raz. pri Sv. Križu bl. Ljutome-a; Jugovic Franja, nadučit. v Kranju; Podkrižnik Tinčo, učenec pri Sv. Martinu na Pohorju; Kilar Riko, učenec III. r. na c. kr. vadn. v Ljubljani; Novak Gojmir, učenec III. r. in Leop., učenec IV. r. v Idriji; Bernard Mar., Cencič Ang., Fos Eva, Korošič Mar., Lorber Mal., Miglič Kat., Rezec Mar., Zalokar Julci, učenke VII. r., Ranovec Alb. in Veselič Mar., učenki VIII. razr. v Lichten-thurnovem zavodu v Ljubljani; Perne Jan., Sušnik Lovro, Basaj Jož., Urbanc Fr., Žakelj Herm., Ferjan M., dij. v Kranju; Deteiček Mirko, učenec v Celju; Confidential Betika, Glušič Roz., Gregorič Berta, Hrušovar Mar., Kalan Vil., Marn Mar., Betek Irma, Bamšak Ant., Srebočan Mar., Šmerc Jož., Šribar Mar., Šef Ant., Tratnik Amal., Volk Mar., učenke pri č. šol. sestrah v Celju; Kos Jož., Hauser Jož., Lapajne Ivan, Pirc Vinc., Polanc Fr., Turk Edv., učenci V. razr. v Idriji.